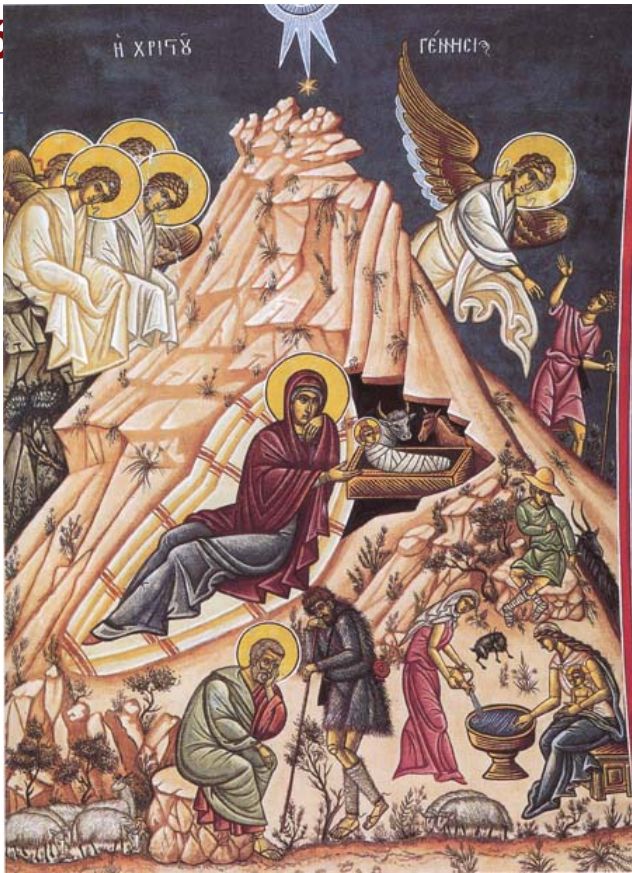

Η αναγκαιότητα της Ενανθρωπήσεως του Θεού

Λό

Ορθ

[Ορθόδοξη πίστη](#)

Του Λάμπρου Κ. Σκόντζου, Θεολόγου –

Καθηγητού

Η Ενανθρώπιση του Θεού Λόγου είναι κορυφαία έκφραση της αγάπης του Θεού για τον άνθρωπο και το επιστέγασμα της εφαρμογής του θείου σχεδίου για την σωτηρία του ανθρωπίνου γένους.

Οι Πατέρες της Εκκλησίας μας στάθηκαν με δέος μπροστά στο απερινόητο αυτό μυστήριο και με γνώμονα τις άγιες Γραφές συνέλαβαν ύψιστες αλήθειες και και διατύπωσαν υψηλή θεολογία.

Σύμφωνα με την διδασκαλία της Εκκλησίας μας η σάρκωση του Υιού και Λόγου του Θεού υπήρξε απαραίτητη. Η σωτηρία του κόσμου θα ήταν αδύνατη δι' άλλου τρόπου, διότι ολόκληρη η δημιουργία, ζώσα και μη ζώσα, ήταν υποκείμενη στην πτώση.

Οι δύο μεγάλες μοιραίες πτώσεις, η πρώτη των άυλων νοερών δυνάμεων και η δεύτερη των ανθρώπων, έφεραν όχι απλά αναστάτωση στην κτίση του Θεού, αλλά

εισήγαγαν σε αυτή το κακό, ως μόνιμη κατάσταση, ως οντολογική αντίθεση στο πρόσωπο και το έργο του απόλυτα αγαθού Θεού.

Σύμφωνα με τον απόστολο Παύλο, εξαιτίας της πτώσεως «η κτίσις υπετάγη, ουχ εκούσα, αλλά δια τον υποτάξαντα, επ' ελπίδι ότι και αυτή η κτίσις ελευθερωθήσεται από της δουλείας της φθοράς εις την ελευθερίαν της δόξης των τέκνων του Θεού. Οίδαμεν γαρ ότι πάσα η κτίσις συστενάζει και συνωδίνει άχρι του νυν» (Ρωμ.8:20-22).

Αυτό σημαίνει πως όλα τα όντα από τους άυλους αγγέλους ως τους ανθρώπους και την υλική κτίση ήταν υποκείμενα στην φθορά της πτώσεως και άρα χρειαζόνταν σωτηρία και λύτρωση.

«Πάντες ήμαρτον και υστερούνται της δόξης του Θεού» (Ρωμ.5:1). Κατά συνέπεια κανένα κτιστό ον δεν θα μπορούσε να πάρει τη θέση του λυτρωτή. Αυτός θα έπρεπε να προέρχεται έξω από την δημιουργία, αδιάφθορος και απόλυτα αμέτοχος του κακού. ΄ρα μόνο θείο πρόσωπο θα μπορούσε να καταστεί λυτρωτής του κόσμου. [\(περισσότερα...\)](#)